

וְהִזְמִינֹתִי אֶת־בְּרִיתִי בֵּינִי וּבֵינְךָ וּבֵין זֶרְעֶךָ
אֲחֶרְיֶךָ לְדוֹרוֹתֵם לְבְרִית עוֹלָם [...] וְנָתַתִּי
לְךָ וּלְזֶרְעֶךָ אֲחֶרְיֶךָ אֶת אֶרֶץ כְּנָעַן וְאֶת
כָּל־אֶרֶץ כְּנָעַן לְאֻחֲזַת עוֹלָם.

בְּרֵאשִׁית י"ז, ז'

64

עין חנה

20.4.2012
כ"ח ניסן תשע"ב
יום שישי
יומן פנימי 14
(1908)

יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל

ביום שלישי ב' אייר תשע"ב 24.4.2012

נתייחד עם זכר בנינו-חברינו

בלקס התייחדות וזיכרון

בחדר- האוכל

בשעה 20:00 עם הצפירה

מיום ראשון 22.4.2012

יוקרנו ברצף בערוץ המשק

סרטי הזיכרון של הבנים

משואה לתקומה

עלים מן האש

שמחה גוטרמן, עלים מן האש, תרגום מיידיש: משה גל, ערך והוסיף פתח דבר אחרית דבר ואיורים: יעקב גוטרמן, יד ושם, מורשת

על רצועות נייר צרות, שאריות מכריכה, נכתבו בכתב יד זעיר בשורות צפופות, משא הייסורים והכיליון של קהילת פלוצק בפולין. הכותב, שמחה גוטרמן, יהודי משכיל ואיש מעשה שראה נכוחה את המתרחש סביבו לא הרשה לעצמו לשגות באשליות אלא חיפש כל דרך להתמודד עם המציאות הנוראה ולהציל את משפחתו. בעיירה ז'יראדוב שבה מצאה המשפחה מסתור זמני העביר גוטרמן את זמנו שקוע בכתיבה, "כאילו כל חיינו תלויים במילוי היריעה הבודדת שלפניו. הוא כתב בשפת היידיש האהובה עליו כל כך, שפה אותה ידע על בוריה והיה קשור בה בכל נימי נפשו", מספר בנו, יעקב גוטרמן, סופר, צייר ומאייר, בפתח דבר לספר.

"אבי תמיד חדור היה תחושה היסטורית מחודדת, מראות הזוועה מן הגטו בפלוצק, מן הגירוש, המחזות הקשים שהתרחשו לעיניו במחנה סולדאו, מלחמת הקיום האכזרית בעיירות גלותנו - כל אלה טריים היו עדיין בזיכרון במראותיהם החריפים, המצמררים. אך לפני זמן לא רב הוא נפרד מכל יקיריו אשר אהב, מהם ומילדיהם, מרעיו, ידידיו, מכריו. לא היו בלבו כל ספקות לגבי גורלם וידיעה ודאית זו רבצה והעיקה עליו כמו משא כבד ואפל. הוא חש כאחרון האחרונים לעם הנרצח וכלה, והוא, שמחה גוטרמן שתמיד הלך אחרי צו מצפוננו, לא יבגוד בו, וינציח את דרך ייסוריו המזוועה של עמו, יספר לדורות יבואו על מר גורלם של אחיו היהודים.

הסתכנותו האישית נראתה לו, בוודאי, מזערית לעומת גודל משימתו ההיסטורית. בקדחתנות בהולה, כמו היה חושש שמא לא יספיק להשלים את מלאכתו, ממלא היה אבי יריעת נייר ארוכה אחת אחר רעותה, אחדות מהן צרות מאוד, אחרות רחבות מעט יותר, באותיותיו הקטנטנות, אותיות יידיש חדות וברורות. כל יריעה כזאת גולגלה אחר כך היטב בידיו האמונות לכדי גלילון צר ומהודק, ואחר כך שולשלה לתוך בקבוק ריק גדול, גלילון ליד אחיו, צפופים ודחוסים ככל האפשר. לאחר שהבקבוק התמלא על גדותיו ודומה לא תכניס לתוכו ולו סיכה, פוקק היה אותו אבי בפקק שעם, מתוך סביבו שעווה חמה מנר דולק, ואחר כך היה נוטל

אותו ויורד עימי אל מרתף הבית, לא לפני שהוא בולש ובודק שאיש אינו מבחין בנו ברדתנו לשם.

כאן, במרתף האפלולי, שריח חמצמץ של טחב עולה מכתליו, טומן היה אבי את בקבוקו. חשוב היה לו מאוד שאחרוט בזיכרוני את מקומו המדויק של המחבוא - אתה רואה, כאן זה יהיה, הסתכל: לבנה אחת, שתיים... שש... באמונה עיוורת בלתי מתפשרת ובלתי מעורערת, האמין אבי שבנו הקטן היחיד ישרוד. חשוב היה לו שזכרם של אחיו המעונים, המומתים, ישרוד אף הוא."

שמחה גוטרמן נהרג בוורשה כלוחם במחתרת הפולנית "ארמיה קריובה" ביום הראשון של המרד הפולני, כאשר הרוסים כבר עמדו מעברה השני של הויסלה.

יעקב ואמו עלו לארץ ב-1950. בשנים 4-1953 למד בבית הספר התיכון בעין חרוד, ונותר בקשרי ידידות עם חבריו לכיתה.

סיפור גילויים של הבקבוקים הוא סיפור מופלא בפני עצמו, סיפור של חיפושים נואשים, עזרה מפולנים טובים ולא מעט מזל.

בתום המלחמה חזרו יעקב ואמו לפלוצק ומאוחר יותר החלו בחיפושים אחרי הבקבוקים שבהם הוטמנו כתביו של אביו. "היות וזכרתי היטב את "מפת המרתפים" בהם הטמין אבי את בקבוקיו, נסעה לשם אמי עם אחת מדודותיי, כשהן מצוידות בדף נייר בו שרטטתי, במדויק ככל שזכרתי, היכן טמונים הבקבוקים עם כתבי אבי.

למגינת לבי חזרו השתיים ממסען כשהן מעלות חרס בידן. הכישלון דכדך את רוחי. שנים נקפו וכתבי אבי הטמונים אי-שם באפלת המרתפים הדריכו את מנוחתי, בבחינת צוואה שהיא צו מקודש שלא מולא ולא הוגשם."

ב-1950 עלה יעקב גוטרמן עם אמו לישראל. במרוצת השנים פחתו הסיכויים למציאת הבקבוקים. המפות ששרטט כילד אבדו ולא נותר, "אלא לקוות בסתר ליבי כי יארע דבר, אשר על פי ההיגיון הצרוף אין לו כל סיכוי להתרחש". אך הנס התרחש.

בקיץ 1980 נסע ידיו של יעקב לפולין לחפש כתבים של דודו. "בארכיון המכון ההיסטורי היהודי בוורשה הראו לו תגלית מעניינת: יריעות נייר צרות וארוכות, כתובות יידיש [...] היה זה תוכנו של בקבוק, אשר לדברי המכון התגלה בעיר ראדום על ידי שני פולנים מן העיר לודז' בשעה שערכו שיפוץ בבית."

לאחר מאמצים רבים הצליח אותו ידיו לקבל מעובדי הארכיון תצלום של כתב היד ועל פי הכתוב הסיק שאפשר שהכותב הוא שמחה גוטרמן. הוא שלח את תקציר הדפים ליעקב גוטרמן שלא איחר לזהות אפיזודות מחיי משפחתו כפי שזכר מילדותו בזמן ההוא. "חידה אחת נותרה בעינה כיצד זה בקבוקו של אבי התגלגל לעיר זו [ראדום] דווקא, עיר בה מעולם לא התגוררנו." חידה זו נפתרה רק בשנת 1994

בזכותו של איש קולנוע פולני שליווה את צוות הטלוויזיה הישראלי שהסריט סרט תיעודי על ספרו של שמחה גוטרמן וקורות משפחתו בשואה. "צעיר זה, יאן יאניק, נטל על עצמו משימה בלשית ממש - לנסות לברר כיצד, מתי ואיפה באמת התגלה הבקבוק עם כתבי אבי, ובאלו נסיבות".

מאמציו של איש הקולנוע הפולני נשאו פרי: התגלה העיתונאי שמסר את הבקבוק למכון ההיסטורי, את הבקבוק מסרה לו כלתו של האיש שבביתו הסתתרה משפחת גוטרמן בעיר אוסטרובייץ, אלא שכעת מתגוררת המשפחה לא בעיר ההיא אלא בראדום. "ואני", מספר גוטרמן באחרית דבר של הספר, "התעקשתי בזמנו לא לנסוע לעיר ראדום".

עניין מיוחד יש ב"פתח דבר" וב"אחרית דבר" של הספר. בראשון מספר יעקב, חבר קיבוץ העוגן, על עצמו ועל משפחתו בתקופת השואה ועל כתיבת הזיכרונות על ידי אביו כפי שראה כילד. בשני מספר גוטרמן על חייו מאז עלייתו ארצה, ומתאר את הדרך המופלאה שבה התגלו הכתבים עד להוצאתם לאור, סיפור מרתק שמאמת שוב את האמרה כי מציאות עולה על כל דמיון.

זיוה אופנהיימר

טרקטוריסטים מהעמק בשירות הוד מלכותו

מן הארכיון

אחרי עשרים שנה

שנה זו [1965] כידוע, נקבעה כשנת ההתנדבות. בערב יום העצמאות שמענו מעט מזיכרונות תקופה זו ושרנו הרבה משירה. ברשימה זו - דברים שלא נאמרו באותה מסיבה: מעט מהרבה על הדי הימים ההם...

מלחמת העולם השנייה פרצה בקיץ 1939. הסוכנות היהודית בארץ, ובראשה חברנו משה שרת דרשה מהאנגלים לשתף אותנו ב"צבא הלוחם" כישראלים, אולם האנגלים מצידם שמרו על כעין שיווי-משקל בין היישוב היהודי והערבי. וכאשר גויס חלק קטן מאנשינו, הרי רק לתפקידים מיוחדים, או לשמירה בתוך הארץ. בינתיים הצטרפה למלחמה, גם איטליה הפשיסטית, והגיעו ידיעות על ניצחונות הגרמנים בכל החזיתות, על הזוועה הנאצית ועל הטבח ההמוני של אחינו ואחיותינו. התגובה היחידה על אסון זה הייתה - התנדבות לשורות הלוחמים בנאצים, וכל אפשרות של גיוס לאיזו יחידה שהיא - מיד נוצלה ונתמלאה ע"י מתנדבים.

יש לציין, כי הסוכנות אמנם דרשה לשתף את היישוב שלנו ב"צבא הלוחם", אולם הדעות בין התנועות בארץ ומנהיגיהן היו מפולגות. למשל, היו רביזיוניסטים שטענו, שעל הסוכנות לדרוש הקמת גדודים עבריים עצמאיים עם קצונה ופיקוד עברי. גם מאנשי השמאל ובתוכם מ"השומר-הצעיר" היו שטענו שהמלחמה היא אימפריאליסטית, ואין עניין לפועלים לקחת בה חלק: והיו שסברו שהיישוב בארץ צריך להסתפק בגיוס לשירותים הקשורים ב"מאמץ מלחמתי" ולשמירה בפנים הארץ, וכן - בהתגייסות לפלמ"ח. בינתיים התפשטה המלחמה גם על רוסיה, ואז היא חדלה להיות "אימפריאליסטית", והגענו להקמת יחידות עבריות עם קצונה עברית.

בשנת 1941 צץ הרעיון על גיוס מחלקת "טרקטוריסטים", אשר תצורף ל"פלוגה אנגלית לציווד מכאני כבד - (R.E. רויאל אינג'ינרס) 138". המשימה הזאת הוטלה על חברנו אליהו עממי ז"ל. מיד התלכדו סביבו מתנדבים כשלושים במספר, רובם מאנשי הקיבוצים שבעמק.

מעין-חרוד הצטרפו לפלוגה החברים אהרון ינאי, צבי טקץ', חנן מאירהיים ז"ל, שמואל יוסף, שמאי ברוידא ז"ל ויהושע ברין ובחודש אוקטובר 1941 התייצבנו בסרפנד [כיום צריפין].

חנה ורבר [ינאי, אימא של יעקב ינאי] הייתה אז פעילה ב"ועד למען החייל" ועשתה רבות לעידוד החיילים, בכל מקום נידח ובכל עת צרה ומצוקה. היא ליוותה אותנו במסירות מהיום שהתגייסנו לצבא ועד לסוף המלחמה.

בהיותנו עוד באימונים בסרפנד באה פקודה לשחרר את אנשינו למשך מספר שבועות (ע"פ בקשת הסוכנות) כדי לעזור לסוכנות בהגברת התעמולה למען גיוס לצבא. עיקר הפעולה התנהלה בערים ירושלים ותל-אביב. בשעות היום היינו מבקרים בבתיים פרטיים ומקומות העבודה, (לפי רשימה שמית של "מחויבי-הגיוס") מנהלים שיחות עם האנשים ומשתדלים לשכנעם למלא את חובתם בגיוס: בערבים היינו מבקרים בבתי-קפה ובמקומות ציבוריים אחרים, מסבירים לקהל השומעים את מגמת פעולתנו ובודקים את התעודות בין הצעירים. עיקר מגמתנו הייתה - לרדוף את ה"משתמטים" ולהחרימם מכל מקום ציבורי ומקום בידור.

בחודש דצמבר 1941 בגמר האימונים בסרפנד התחילה המחלקה שלנו לנדוד בעקבות הפלוגה האנגלית - 138, שהיתה מפוזרת בארצות הערביות השכנות. התחנות הראשונות היו - ביירות ומרגי-עיון אשר בלבנון, וקונעיטרה (עיירה צ'רקסית) בסוריה. בראשית צעדינו הופנו באסון גדול חברנו אליהו עממי נספה בתאונת דרכים. בשנת 1942 הועברה המחלקה שלנו מהפלוגה האנגלית וצורפה לפלוגה יהודית - 870. בפלוגה זו היו ארבע מחלקות, רוב הקצינים היו ישראלים מאנשי "ההגנה" ורק מפקד-הפלוגה, המייג'ור, היה אנגלי.

ההכשרה שקיבלנו בארץ ב"ההגנה" הקלה עלינו וגם הבליטה אותנו בצבא לטובה. אבל לעבוד על מכונה ולקיים את הצחצוח הנדרש מחייל - שני אלה קשה היה למזג יחד. אני זוכר מקרה, כאשר באו קצינים למקום עבודתי ביום של "תשלום-משכורת" (אני הייתי שם האחראי על חמישה דוודי זיפות שעבדו לאורך אותו כביש) - ובכדי לחתום על התשלום היה עליי לעטוף את היד במטפחת-כיס, שלא לכלך את הפנקס בידי המזופתת, ובמקום ההצדעה, לפי המקובל, הסתפקו הקצינים בעמידת-דום.

העבודה במכוונות חייבה אותנו להימצא לרוב פזורים בכיתות קטנות ובמקומות נידחים ושוממים. אנחנו נדדנו בכל הארצות השכנות: מערבות סוריה עיראק והלבנון ועד קסאסין, הרי עתקה ושממות אחרות אשר במצרים. לעיתים, כאשר בוצעה עבודה גדולה, שהעסיקה מכוונות רבות, היינו מזדמנים קבוצה גדולה של חיילים במקום אחד, ואז היינו משתדלים "להסדיר את חיינו" ויוצרים כעין "הווי-ישראלי", כגון: קבלת-שבת בצוותא. גם הקשר עם הארץ היה מתחזק על ידי כך. חיילים היו יוצאים לחופשה ושבים מהארץ, וזה הקל על חיינו ועל הדאגות והגעגועים למשפחה ולארץ.

בהימצאנו בקרבת יישוב גדול, מקום בו הייתה גם קהילה יהודית, כגון: בירות, חלב, דמשק, או בגדד ובצרה השתדלנו לפעול שם בין היהודים והנוער, כאילו היינו שליחים מהארץ. ראשית היינו מארגנים בעזרת הקהילה "מועדון לחייל העברי", וסביב המועדון התלקטו תמיד רבים מבין הנוער. הצעירים היו מארגנים גם "פעולות" -

לימוד עברית, שיחות וכו'. היו גם פעולות מסוג אחר, כגון: ארגון נוער יהודי ל"הגנה-עצמית" ועזרה ברכישת נשק עבורם. אנשינו עסקו גם בהברחת עולים לארץ. העולים ברובם היו פליטים מעיראק, מסוריה ומחלב שנדדו והגיעו עד ללבנון. בשטח זה היו פעולות נועזות מאוד. עם הרכב הצבאי שהיה ברשות חיילינו היו יוצאים בלילות מהמחנה ומסיעים עולים עד מעבר לגבול, ומספיקים לשוב למחנה לפני שעת המפקד.

בהיותנו בביירות נמצא עמנו סולל שפרן, חבר תל-יוסף. כאשר הקצין שלנו - קפטן שולמן עלה לילה אחד על משכבו ונרדם, התלבש סולל במדיו, התיישב לו ליד נהג המכונית הצבאית שהייתה מכוסה היטב בברזנט והמכונית עמוסת עולים יצאה בכיוון הגבול של הארץ. במקום של ביקורת הציג סולל את תעודותיו של קפטן שולמן והמשמר המבקר נפרד ממנו ביחס של כבוד, תוך הצדעה. לפנות בוקר שב אל המחנה הניח את הבגדים במקומם מבלי ששולמן ידע ויחוש בדבר.

בשנת 1944 החלו מגיעות ידיעות משמחות מהחזית. ביום שהודיעו ברדיו על כניעתה של איטליה, נמצאנו על הגבול התורכי ולא ידענו כיצד לבטא את התרגשותנו. המחנה במקום שומם זה היה מוזנח ביותר ומיני פרעושים שרצו בו למכביר. עלה רעיון במוחנו - להכריז מלחמת השמד על הפרעושים לכבוד המאורע הגדול. לא רחוק מהבית שלנו זרם נחל קטן ואנו גייסנו את כל הכלים המתאימים, סידרנו שרשרת ובמשך שעות שאבנו מים מהנחל והצפנו את הבניין ואת כל הסביבה בכדי להטביע את צבא הפרעושים. כך חגגנו את הניצחון על איטליה הפאשיסטית. בינתיים נוסדה "הבריגדה-העברית" ורבים מבין החיילים שלנו, בעיקר הצעירים, הצטרפו אליה.

בשנת 1945 בחודשי האביב, הועברנו מלבנון לעיראק, כאן הספקנו לטעום מהחום הקטלני השורר בארץ זו בחודשי הקיץ (מ-44 מעלות עד 47 מעלות מדי יום ביומו). אולם בהיותנו בעיראק ראינו כבר באופק את סיומה של המלחמה. בחודש אוקטובר 1945 הגיע תורם של מספר חיילים ותיקים וביניהם גם אני לשחרור. נשלחנו באוטובוס שחצה את המדבר עד לדמשק. מדמשק המשכנו ברכבת לחיפה. היה זה ב-24 באוקטובר, ולמחרת היום התייצבנו במחנה בסרפנד. שם החלפנו את מדי הצבא במדים אזרחיים. ארבע שנים עברו מאז התגייסתי לצבא. יצא, ותאריך התגייסותי היה גם תאריך שחרורי מהצבא.

צ. טקף'

מתוך: יומן 854 י"ט באייר תשכ"ה 21/5/1965

לא מובן מאליו

בערב פסח שני 12.4 בעיצומה של ארוחת הערב, שבקה מכונת הכלים בזמן שחדר האוכל המה מחברים ואורחים שבאו לסעוד את לבם. ישעיה אמיר שהיה תורן חדר כלים באותו הערב, ארגן עגלות השריה לכלי האוכל בתקווה שתתוקן הבעיה עד למחרת (ארוחת ערב שישי). התקלה תוקנה ומסתבר שהייתה זו רק בעיית קיטור קטנה. ישעיה וסאמח (עובד חדר האוכל שהיה אחראי באותו ערב) לא הסתפקו בהשרייתם בלבד של הכלים אלא בבוקר למחרת עמדו והדיחו את כל כלי האוכל שהושרו והכינו את מכונת הכלים לארוחת הערב.

זה לא מובן מאליו!

אנו מעריכים ומוקירים את התנהגותו של ישעיה ואת האחריות והמסירות שגילה ומגלה בעבודתו בענף המזון.

תודה
צוות ענף המזון

שולחים ניחומים
לדלונה שגיא
ומשפחתה
במות האם השנייה
שרה ליפמן ז"ל
שלא תדעו עוד צער
בית עין-חרוד איחוד

טוצרים באדום!

תזכורת לעובדי חוץ המחזיקים במכוניות המשק לצרכי עבודה :
אנא דאגו לתחזוקה שוטפת של המכוניות שברשותכם : ניקיון הרכב,
מים במגבים, אוויר בגלגלים וכו'. להנאתכם ולהנאת המשתמשים אחריכם.

בינה

בינה גל יוצאת לחופש
בין התאריכים - 23.4 עד 10.5
יחליף אותה אמיר פז
נייד: 2022

במקרה של תקלות ברכב
נא לפנות למאיר דור
נייד: 2711
נסיעה בטוחה וזהירה לכולם !

מזל טוב
לאורי ולגני רון
לדונה ולזימרי רון
להולדת הזן-הנכד
גאון
זרכות לזכיות
לכל המשפחות

ה'ה ה'ה - ס'פ/ר'ס אפ'ס

מעשה בטנקר שהחליף צבעים ולאום

יום למחרת ההצבעה באו"ם על החלוקה החלו הכנופיות להתנכל לתחבורה העברית. עקב זאת דרש הקואופרטיב שבכל משאית ישבו שני נהגים, ובמיוחד בשיירות לירושלים. כשומר גושי מאושר על ידי הבריטים היה ברשותי אקדח ברישיון. לאחר ששמירה זו בוטלה נשלחתי לקואופרטיב כי ידעתי קצת לנהוג על טנדר. בתחילה שימשתי כנהג משנה אבל לאחר שלושה חודשים כבר קיבלתי אוטו בעצמי. אוטו זה היה טנקר להובלת דלק.

בבואי למשרד הקואופרטיב לקבל את הרכב ראיתי עומד בחצר טנקר ערבי בצבע אדום, מקושט קישוטים ערביים צעקניים ובעל קבינה ענקית. אוטו זה נקנה מערבים וכך הוא גם נראה. "אתה דומה לערבי", אמר לי יהודה הרמן ז"ל מבית השיטה "ואתה תנהג בו". בתקופה ההיא היה לי שפם גדול ועל הצוואר הייתה כרוכה כופייה שחורה של מתואלים, משה שטורמן ז"ל מצא אותה בחורשה על יד תל יוסף הישנה, אחת הבנות מחברת הנוער כיבסה אותה היטב והיא שירתה אותי בחמימות ובנאמנות.

התחלתי לנהוג על הטנקר. יום יומיים נסע איתי שרוליק זהרוני ז"ל ואחר כך נסעתי עצמאית, ממפרץ חיפה דרך נהלל למשקי הגלבוע ובית שאן. באחד הימים כשנכנסתי לעפולה בא מולי גיפ וראיתי שנהגו סוקר אותי בחשדנות רבה. חניתי על יד קיוסק והגיפ הגיע אחריי. ומי יורד מהגיפ אם לא בן כיתתי וחברי הטוב אסף שמחוני ז"ל בן תל יוסף ומפקד בפלמ"ח. "איך אתה מעז לנסוע באוטו כזה? אנחנו קיבלנו הוראה לירות על התחבורה הערבית והאוטו הראשון שהייתי יורה עליו היה על האוטו הסופר-ערבי שלך", הרים עליי אסף את קולו.

חזרתי למוסך של הקואופרטיב בבית השיטה וסיפרתי ליוס ז"ל מנהל המוסך. האוטו נלקח מיד לצביעה ולמחרת כבר עמד אפור כולו. המשכתי בנסיעותיי בשיירות מעפולה עד כפר יחזקאל (עד שם היה הכביש נתון ליריות מזרעין) כשאני "מתחבא" מאחורי האוטובוס המשוריין. לאחר כיבוש זרעין הסתובב בשמי העמק אווירון עירקי. אווירון זה תקף אותי פעמיים: פעם אחת הסתתרתי מתחת לגשר בכביש ובפעם השנייה הספקתי לברוח עם האוטו לכיוון מרחביה. המשכתי בנסיעותיי עם הטנקר שהחליף צבעים ולאום ושירת בנאמנות את קיבוצי העמק וקיבוצי בית שאן.

סיפר מנחם אריאב ; רשמה זיוה אופנהיימר

יומן תרבות

ארוחת ליל הסדר נחוגה בהשתתפות שיא של כ-400 חברים ואורחיהם, אין ספק כי השינויים אשר התבצעו במבנה החג ובהדגשים החדשים יצרו אווירה קלה, נוחה ומשפחתית יותר אשר משולבת עם הביחד של החיים השיתופיים שאנו חיינו כאן. תודה לאילה אופנהיימר, בני קיי, נגה גלדן, נגה שני, יובל בריל, ישראל סמילנסקי ולעוד רבים רבים אשר לקחו חלק בשמירה על המסורת והחג החשוב הזה המהווה נדבך חשוב בחגי הליבה שלנו וחלק מתעודת הזהות המגדירה אותנו כחברה קיבוצית, חקלאית ויהודית חילונית.

קציר העומר נחוג ברוב עם, הוספנו קוצרים צעירים ורעננים לשורה, האירוע היה משופע בתינוקות וסבתות אשר פיזזו במעגלים, חגיגה אמיתית על רקע גבעת המורה והשדות המוריקים.

תודה רבה לרעות שלו (שפרן) אשר הרימה אירוע מתוקתק, תודה מיוחדת ליערה רענן אשר בכל אירוע מוכנה להושיט יד ועזרה, זה לא מובן מאליו, תודה לכל מי שסייע ועזר במשימות הרבות לארגון חג זה.

טקס הזיכרון לחללי מערכות ישראל ייערך ביום שלישי ב' באייר 24.4 בשעה 20:00 בחדה"א.

אזכרה לחללי מערכות ישראל תיערך ביום רביעי ג' באייר 25.4 בשעה 11:00 בבית הקברות שלנו.

אזכרה לחללי מערכות ישראל תיערך ביום רביעי ג' באייר 25.4 בשעה 16:00 בבית הקברות בעין חרוד מאוחד.

טקס יום העצמאות ייערך ביום רביעי ג' באייר 25.4 בשעה 20:00 במגרש הכדורסל. **בירה ונסירה** יחוג לאחר הטקס במגרש הכדורסל, המועדון יפתח את דלתותיו בשעה 22:30.

הפנינג העצמאות עם מלוא החופן הפתעות ייערך ביום חמישי ד' באייר 26.4 בשעה 17:00 בדשא חדר האוכל. יהיה נחמד, מובטחים אטרקציות, כיבוד וקפה.

מתחילת השנה עברנו לפרסום דיגיטלי בגדלים A3 ופוסטר, את המודעות מעצבת נילי הלר בחן ופשטות, שושן מדינה אחראית על כל נושא החומר הפרסומי ושתיהן ביחד מפיקות לתרבות מודעות לכל קשת האירועים, תודה לנילי ולשושן על תרומתן היפה. החודשים הקרובים משופעים באירועים, חגים, טיולים, נשמח אם יצטרפו אלינו כוחות על מנת שנוכל לקיים את האירועים הרבים אשר עומדים לפתחנו, בואו ליהנות בעשייה התרבותית לתרום ולהיתרם.

בואו לעצב את התרבות העין חרודית, בואו לבנות קהילה שהתרבות היא הדבק שבה. בואו ...

ששי מאור